

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 6 (Perspektivprincippet) – Lektion 29

Perspektivprincippet mekanisme (fortsat fra lektion 28)

35.

Vi skal nu gennem et forsøg på at samle de tråde, som vor beskæftigelse med perspektivprincippet hidtil har bragt os i berøring med, tage skridt til at afslutte kapitlet om dette for al sansning så afgørende store skaberprincip.

Som det vil erindres, afsluttede vi den foregående lektion med at opstille det problem, hvordan perspektivprincippet kan gøres ansvarligt for, at f.eks. en knappenål og et syvtommersøm, der begge befinder sig i nøjagtigt den samme afstand fra iagttageren, opleves som værende af vidt forskellig størrelse. Ifølge hvad der hidtil er blevet oplyst om perspektivprincippet og perspektivdannelse skulle noget sådant jo slet ikke kunne finde sted, idet på den ene side de to genstande i kosmisk forstand er nøjagtigt lige store derved, at de begge repræsenterer uendeligheden, medens på den anden side forklaringen på, at de ikke opfattes som værende lige store, ifølge de foranstående analyser skal søges i, at knappenålen og syvtommersømmet befinder sig i indbyrdes forskellige afstande fra iagttageren – syvtommersømmet nærmest og knappenålen fjernest. Og det ved vi netop ikke er tilfældet, idet det som også nævnt i den foregående lektion jo er os bekendt, at pointen i den her skitserede problemstilling netop er den, at de to genstande befinder sig i nøjagtigt den samme fysiske afstand fra iagttageren.

At der her er tale om et ligefrem fundamentalt problem, vil man kunne se deraf, at det på den ene side står fast, at de to genstande set ud fra en absolut virkeligheds synspunkt er nøjagtigt lige store i den forstand, at de jævnfør analyserne i lektion 26 begge repræsenterer uendeligheden, medens det på den anden side står lige så fast, at den tilsyneladende forskel på deres størrelse ikke refererer sig til fysiske perspektivforhold, således som disse er blevet skildret gennem analyserne i lektion 28. Indrømmes skal det da også, at problemet ville være totalt uløseligt og dermed i virkeligheden ensbetydende med et uafvendeligt dødsstød mod hele det kosmiske verdensbillede, dersom tilværelsen kun bød på muligheden af fysiske perspektivforhold. Det gør tilværelsen imidlertid ikke. Den byder tværtimod i allerhøjeste grad også på muligheden af åndelige perspektivforhold, og vi skal i det følgende komme til at se, hvorledes hele sansningens utilgængelige mysterium i realiteten finder sin fundamentale løsning i skæret af disse åndelige perspektivforhold.

36.

Vort udgangspunkt skal vi tage i en repetition af visse kendsgerninger, som fandt orde i lektion 27. – Som det vil erindres, kom det her til udtryk, at den relative virkelighed egentligt er identisk med en firedimensional forkortning af den absolutte eller kosmiske virkelighed, der udstrækker sig i 5 dimensioner, hvor den pågældende "forkortning" netop ytrer sig som dén tilsyneladende realistiske størrelsesforskel, der såvel tidsmæssigt som rummæssigt kendetegner genstandene i den relative virkeligheds verden. Og ligeledes husker vi, hvorledes det i fortsættelse heraf blev fremhævet, at det også kun er i relation til den femte dimension, at den relative virkelighed udmærker sig som illusorisk, hvorimod dens konkrethed inden for grænserne af de fire andre dimensioner må betragtes som ubestridelig. – Således blev det i stk. 6-17 ligefrem direkte påpeget, at det kun er gennem inddragning af den femte dimension i diskussionen, at to jernstænger på henholdsvis 1 og 3 meter afslører sig

som værende lige store, hvorimod de pågældende to jernstænger inden for det firedimensionale og dermed det tids- og rumdimensionale område ubestrideligt er af forskellig størrelse.

Når disse kendsgerninger her atter fremdrages, skyldes det den omstændighed, at de i allerhøjeste grad har betydning for vor behandling af det problem, tankeeksperimentet med knappenålen og syvtommersømmet danner optakt til. Sagen er nemlig helt enkelt den, at perspektivprincippet IKKE i samme forstand hverken kan eller skal gøres ansvarligt for forekomsten af den indbyrdes størrelsesforskel, der kendetegner omtalte knappenål og syvtommersøm, som det jævnfør analyserne i lektion 28 kan gøres ansvarligt for den størrelsesforskel, der kendetegner en given genstand, når den iagttages over henholdsvis en lang og en kort distance. Derimod både kan og må perspektivprincippet, som vi i det følgende skal komme til at se, gøres ansvarligt for, at vi i det hele taget kan opfatte de to størrelser, som henholdsvis knappenålen og syvtommersømmet fremviser – ja ikke blot disse to størrelser, men overhovedet alle forekommende størrelser.

37.

Utvivlsomt føler de fleste på dette stadium af vor undersøgelse af perspektivprincippet, at deres erkendelse så at sige balancerer langs en knivsæg hen over en svimlende afgrund af tankedril; og indrømmes skal det da også, at vort begrebsapparat efterhånden er så subtilt og sensibelt, at der virkelig kan siges at være grundlag for en sådan følelses opståen. At balancenummeret imidlertid vil få en lykkelig udgang, skal vi nu for alvor tage skridt til at overbevise læseren om.

Det allerførste, vi i denne forbindelse må gøre os helt klart, er altså dette, at vi i hverdagen kun oplever en firedimensional forkortning af den femdimensionale, absolutte virkelighed, samt at denne situation giver sig udslag i, at vi tværtimod at opleve genstandene som repræsenterende uendeligheden oplever dem som værende i besiddelse af både begrænsning og af indbyrdes forskellig størrelse af højst konkret natur. Det er jo netop denne situation, vort eksempel med knappenålen og syvtommersømmet er udtryk for. Set ud fra en absolut virkeligheds synspunkt repræsenterer begge disse to genstande uendeligheden og dermed den samme størrelse, hvorimod de set i den firedimensionalt forkortede udgave fremviser både begrænsning og indbyrdes forskellig størrelse.

Da det trods alt må formodes, at det for en og anden læser kan knibe med at forstå, at genstande på én gang kan repræsentere både uendelighedsnatur og begrænsningsnatur, skal vi af hensyn til ønsket om bl.a. at gøre denne kendsgerning lidt lettere tilgængelig pege på et andet forhold, hvor nøjagtigt de samme omstændigheder gør sig gældende.

Ser vi på det levende væsen, har vi der en realitet, som også på en gang fremviser uendelighedsnatur og begrænsningsnatur. På den ene side er nemlig det levende væsen udødeligt, hvilket er ensbetydende med, at det altid har eksisteret og dermed aldrig nogen sinde begyndt, hvilket igen vil sige, at det fremviser evighedsnatur. På den anden side repræsenterer det i ethvert givet Nu en vis udviklingsposition, hvad der giver sig udslag i en mere eller mindre begrænset sansekapacitet og begavelse, ligesom det forøvrigt i sin fysiske fremtræden fremviser alder samt mange andre træk af timelighed. Det levende væsen fremviser med andre ord på én gang evighedsnatur og timelighedsnatur.

At det i det levende væsens tilfælde forholder sig sådan som her beskrevet, er vist alle klar over, og på grundlag heraf skulle det også være muligt for alle at komme til klarhed over, at dette, at en genstand har størrelse og begrænsning samtidigt med, at den repræsenterer uendeligheden, i virkeligheden ikke er mere mærkeligt og uantageligt end dette, at det levende væsen repræsenterer et vist udviklingstrin med en dertil knyttet begavelsesmæssig begrænsning eller status samtidig med, at det evigt har eksisteret. –

I begge tilfælde er der tale om, at begrænsningsidentiteten udgør et laveredimensioneret udtryk for en højeredimensioneret virkelighed, nemlig henholdsvis uendeligheden og evigheden.

Muligvis vil den ihærdige skeptiker nu benytte lejligheden til at spørge, om man i det levende væsens tilfælde vil kunne påpege træk, der rent principielt svarer til, at genstande ikke alene på en gang fremviser uendelighedsnatur og begrænsningsnatur, men også indbyrdes udviser forskellige størrelser. – Hertil skal svares, at det kan man meget let. Man behøver nemlig blot at henvise til, at de levende væsener på trods af, at de alle er udødelige og dermed evigt har eksisteret, dog ikke alle repræsenterer den samme udviklingsposition. Indbyrdes repræsenterer nogle væsener et langt mere fremskredent udviklingstrin end andre, hvilket er ensbetydende med, at nogle individer relativt set repræsenterer en større sansekapacitet og begavelse end andre, hvilket igen vil sige, at nogle individer repræsenterer et større bevidsthedsformat end andre. Og dette svarer lige akkurat til, at nogle genstande trods det, at de alle i absolut forstand repræsenterer uendeligheden og dermed den samme størrelse, relativt set repræsenterer en større størrelse end andre, således som det bl.a. er tilfældet i eksemplet med knappenålen og syvtommersømmet.

Med andre ord: som vi i genstandene har eksempler på, at uendeligheden kan eksistere side om side med begrænsningen, har vi i de levende væsener eksempler på, at evigheden kan eksistere side om side med timeligheden. Og som vi i genstandene har eksempler på, at begrænsningen i form af forskellige størrelser kan optræde i indbyrdes forskellige skikkelser, således har vi i de levende væseners tilfælde eksempler på, at også timeligheden i form af de individuelle udviklingstrin samt de dermed forbundne forskellige størrelser i sansevne og begavelse kan optræde i indbyrdes forskellige skikkelser.

38.

Ud fra håbet om, at den hermed fremførte analogi mellem genstandenes situation og de levende væseners situation har kunnet være til nytte for læserens erkendelsesmæssige bestræbelser, skal det nu oplyses, at der i virkeligheden er tale om en langt mere intim forbindelse mellem de to situationer, end de fleste sikkert tænker sig. Den antydede forbindelse består simpelt hen deri, at det levende væsens mulighed for at opfatte og dermed erkende forskellige genstandes indbyrdes forskellige størrelse baserer sig på dets udødelighed eller for at være helt nøjagtig: det levende væsens mulighed for at opfatte uendeligheden i en fremtræden som forskellige størrelser baserer sig på den omstændighed, at det i kraft af sin evighedsnatur har tilbagelagt et uendeligt antal udviklingspositioner eller udviklingstrin. – Som vi i det følgende skal komme til at se, er der nemlig både tale om, at forskellige genstandes forskellige størrelser ganske nøje modsvarer sig i udviklingstrin, som det sansende individ har tilbagelagt, samt tale om, at det netop er ved hjælp af disse tilbagelagte udviklingstrin, at individet sanser og erkender de nævnte modsvarende størrelser. Og det er således også i disse kendsgerningers belysning, vi skal søge forklaringen på årsagen til, at en knappenål overhovedet kan opleves som værende meget mindre end et syvtommersøm trods det, at de to genstande befinder sig i nøjagtigt den samme fysiske afstand fra iagttageren samtidigt med, at de også begge repræsenterer uendeligheden og dermed den samme størrelse.

39.

Som allerede flere gange betonet kan størrelsesforskellen på knappenålen og syvtommersømmet ikke forklares som et udslag af, at de to genstande befinder sig i forskellig afstand fra Jegets fysiske udsigtspunkt, nemlig dets fysiske organisme. Derimod skal vi i det følgende komme til at se, at nævnte størrelsesforskel både kan og skal forklares som et udtryk for, at de to genstande befinder sig i to forskellige afstande fra Jegets kosmiske udsigtspunkt – ja, at overhovedet enhver størrelse, som en genstand udviser, kosmisk set er udtryk for, at den pågældende genstand befinder sig i en

nærmere bestemt afstand fra føromtalt kosmiske udsigtspunkt, og det uanset om den pågældende størrelse iøvrigt er påvirket af fysiske perspektivforholds indflydelse eller ej.

Allerførst skal vi se lidt på, hvad der forstås ved Jegets kosmiske udsigtspunkt. Ved dette begreb forstås i virkeligheden rent principielt det samme, som der forstås ved begrebet "det fysiske udsigtspunkt", nemlig en given sanseposition. I modsætning til det fysiske udsigtspunkt markeres det kosmiske udsigtspunkt imidlertid ikke ved en organismes rent rummæssige position, hvorimod det markeres af Jegets øjeblikkelige udviklingsposition eller udviklingstrin repræsenteret ved dets totale begavelse eller bevidsthedsmæssige kapacitet. – Egentligt skulle man jo tro, at en genstands størrelse måtte være udtryk for en afstand mellem genstanden og selve Jeget, idet det jo faktisk er Jeget, der er iagttageren; og det er da også den absolutte sandhed om tingene. Imidlertid må man her

huske på, at Jeget for det første er afhængigt af et sanseapparat, der ifølge sagens natur må være "skudt ind" mellem Jeget og genstanden, der sanses, samt at der for det andet er tale om, at Jeget ikke i nogen som helst forstand er af tids- og rumdimensional natur og derfor heller ikke kan placeres i nogen som helst form for tids- eller rummæssig position. Som følge heraf er Jeget henvist til at skabe et for så vidt kunstigt udtryk for dets position, idet en sådan position netop er nødvendig, for at det for al sansning så afgørende perspektivprincip kan komme til at virke. Det fysiske udtryk for Jegets position er, som vi forstår, den fysiske organisme med det deri indbyggede sanseapparat, hvorimod det åndelige udtryk for Jegets position altså er dets såkaldte udviklingstrin repræsenteret ved dets øjeblikkelige, totale bevidsthedskapacitet eller bevidsthedsstatus.

At der er en vis logisk berettigelse i at udtrykke Jegets øjeblikkelige udviklingstrin repræsenteret ved dets totale bevidsthedsforråd eller bevidsthedsmateriale som et udsigtspunkt vil kunne ses af den omstændighed, at det just er på grundlag af dette bevidsthedsmateriale og dermed ud fra dette udviklingstrin, Jeget opfatter og bedømmer den verden, som det gennem sit fysiske sanseapparat er i kontakt og vekselvirkning med. Ja, man kan endog gå så vidt som til at sige, at det i realiteten er omtalte bevidsthedsmateriale og dermed også nævnte udviklingstrin, der bestemmer, hvor stor en del af naturens samtlige elementer og muligheder, Jeget overhovedet opfatter og er bevidst i.

40.

Det ligger nu nær at spørge, på hvilken måde en fysisk genstand mon kan befinde sig i en vis afstand fra Jegets udviklingstrin og dermed fra dets kosmiske udsigtspunkt, der jo altså ikke har noget som helst med et fysisk punkt i det såkaldt fysiske rum at gøre? – For at forstå dette, er det tvingende nødvendigt allerførst at lære sig al oplevelses fundamentale grundmetode at kende. Denne grundmetode er genkendelsens metode. Overhovedet al livsoplevelse – hævder Martinus – bygger på genkendelsens metode og er i virkeligheden ikke andet end slutresultatet af en eneste utroligt kompliceret genkendelsesproces, i hvilken der alt efter de forekommende oplevelsers særlige natur og standard indgår et større eller mindre antal lokale genkendelsesfunktioner af dels bevidst og dels ubevidst natur.

-Livets oplevelse kan altså beskrives som et produkt af en mere eller mindre omfattende og ligeledes mere eller mindre kompliceret genkendelsesproces. Imidlertid ved vi allerede i forvejen, at livets oplevelse med akkurat lige så stor berettigelse kan karakteriseres som et produkt af den proces, vi kalder sansning. Kan dette sammentræf mellem begreberne genkendelse og sansning mon tolkes derhen, at det, vi forstår ved en sanseproces, i virkeligheden i sin dybeste natur er identisk med en genkendelsesproces? – Ja, det kan det netop! Det er fuldstændig rigtigt, at livets oplevelse totalt er afhængig af, at en sanseproces konstant finder sted, men denne sanseproces er just i sin kosmiske analyse identisk med en genkendelsesproces, hvad der iøvrigt er ensbetydende med, at det levende væsens evne til at gennemføre denne genkendelsesproces, nemlig dets sanseevne, i sin dybeste natur

er identisk med en genkendelsesevne.

41.

Den for al livsoplevelse så afgørende sanseproces er altså i sin grundnatur identisk med en genkendelsesproces, der for sin gennemførelse stiller krav til eksistensen af en sanse- eller genkendelsesevne! – Som det vil kunne ses, optræder med ét på en særdeles aktuel måde begreberne “sanseevne” og “genkendelse” i vore analyser, og det kunne måske derfor have sin interesse at se lidt nærmere på, hvad disse to begreber egentlig dækker over. Først vil vi koncentrere os om begrebet “sanseevnen”.

Ved dette begreb forstås Jegets evne til at præstere sansningens proces, der som sagt i sin dybeste kosmiske natur er en genkendelsesproces. – Som det vil kunne erindres fra lektion 5 spænder sansningens proces i sin totale udstrækning over 3 faser, nemlig en fysisk, en psykisk og en kosmisk, hvor den psykiske og den kosmiske fase dog udgør en samtidig proces. Af dette totale funktionsforløb har vi hidtil fortrinsvis beskæftiget os med kun den fysiske fase. Det var den del af nævnte funktionsforløb, der angår det fysiske sanseapparat samt dets berøring med de fysiske påvirkningskilder. Derimod har vi endnu ikke talt noget videre om sanseforløbets psykiske og kosmiske faser, der i virkeligheden angår den del af sansningens proces, der består i at udløse funktionen “genkendelse”. Medens nemlig sanseprocessens fysiske fase vil kunne karakteriseres som den del af sanseforløbet, hvor det på grundlag af visse fysiske sanseorganers berøring med de fysiske omgivelser drejer sig om at tilvejebringe hensigtsmæssigt udformede elektriske sanseimpulser, så vil sanseprocessens psykiske og kosmiske faser tilsammen kunne karakteriseres som den del af det samme sanseforløb, hvor det med henblik på skabelsen af den egentlige oplevelse drejer sig om at udnytte de gennem den fysiske sansefase frembragte sanseimpulser til fordel for etableringen af en genkendelsesakt. Og hermed er ganske utilslørt det hverv kommet til udtryk, som det påhviler sanseprocessens psykiske og kosmiske faser at bestride i forening, nemlig etableringen af funktionen: genkendelse.

42.

Begrebet “genkendelse” er som bekendt allerede tidligere blevet strejft, idet vi under gennemgangen af lektion 14 kom til at se, at genkendelsesfunktioner først og fremmest baserer sig på udfoldelsen af intelligens- og hukommelsesenergi. Iøvrigt kan det vist regnes for givet, at næppe et eneste normalt menneske er i tvivl om, hvad der menes med begrebet “genkendelse”, idet vi alle rent umiddelbart har en forestilling om, hvad det dækker over. Således ved vi alle, at genkendelse er det, der sker, når vi bevidst eller ubevidst erkender, at noget, vi i øjeblikket oplever, er identisk med noget, vi tidligere har oplevet. For eksempel er det en genkendelse, der finder sted, når man møder sin far eller mor og erkender denne person som værende ens far eller mor.

Når genkendelsesfunktioner foruden intelligensenergi baserer sig på udfoldelsen af hukommelsesenergi, skyldes det naturligvis den omstændighed, at genkendelsesprocessen i realiteten udgør en identificeringsproces, til grund for hvilken der nødvendigvis må ligge et vist erfaringsmateriale. Just erfaringsmaterialet er selve genkendelsesfunktionens absolutte hovedforudsætning, idet det jo netop er dette, der skal lægges til grund for identificeringen og dermed genkendelsen af de tilgående indtryk. Således genkender man jo f.eks. en hund som værende en hund ved hjælp af de erfaringer, man allerede i forvejen har indvundet vedrørende begrebet “hund” og således fremdeles på alle genkendelsens områder.

At genkendelsesfunktioner udgør en meget vigtig bestanddel af livets oplevelse, vil man hurtigt indse, når man gør sig klart, at vor evne til at opfatte, forstå og erkende, hvad det i det hele taget er, vi oplever og dermed, hvad det egentlig er, vi i hvert enkelt tilfælde står over for i den ydre verden, i renkultur baserer sig på vor evne til at genkende. Uden denne evne ville vi være totalt ude af stand til

at identificere noget som helst. Og det vil igen sige, at vi aldrig nogen sinde ville kunne opnå at blive bevidst i noget som helst, hvad der atter i sidste instans var ensbetydende med, at vi ikke alene aldrig nogen sinde ville kunne nå frem til at råde over en klar dagsbevidsthed, men også, at vi aldrig nogen sinde ville blive i stand til at beherske vore omgivers verden med dens love og kræfter – for slet ikke at tale om lovene og kræfterne i den verden, vort “indre” repræsenterer. Og tydeligere kan det vist på nuværende tidspunkt ikke komme til syne, i hvor høj grad livets oplevelse står i gæld til funktionen “genkendelse”.

43.

Da nu sansningens proces i sin dybeste natur er identisk med en genkendelsesproces spændende over tre stadier – et fysisk forstadium samt et sammenkoblet psykisk-kosmisk genkendelsesstadium – ses det, at det er berettiget at karakterisere Jegets evne til at gennemføre denne krævende proces som netop en sanse- eller genkendelsesevne.

Om denne sanseevne oplyser Martinus, at den i virkeligheden er forbundet med et meget omfattende apparatur, af hvilket mennesket kun kender den allergroveste del, nemlig den del, der på grundlag af fysiske berøringsmetoder har til opgave at frembringe elektriske sanseimpulser, som i kodeform indeholder et budskab om visse egenskaber, der knytter sig til de fysiske genstande, som netop sanses. Denne del af det totale sanseapparat er naturligvis de fysiske sanseorganer med tilhørende nervesystem og hjernecentre – altså det sanseapparat, vi for synssansens vedkommende berørte i den foregående lektion.

Imidlertid omfatter det totale sanseapparat som tidligere strejft også et organisk system af overfysisk natur, nemlig et system, der varetager funktionerne, som knytter sig til det totale sanseforløbs psykiske og kosmiske faser. I kontakt med dette hverv opdeler omtalte overfysiske system sig i to regioner, nemlig en psykisk og en kosmisk, således at den psykiske region bestrider funktionerne i sanseforløbs psykiske fase og den kosmiske region funktionerne i sanseforløbs kosmiske fase. Og dette er altså ensbetydende med, at det totale sanseapparat omfatter lige så mange organiske regioner, som den totale sanseproces spænder over funktionsfaser.

Med hensyn til funktionerne i sanseforløbs psykiske og kosmiske faser udgør disse egentlig funktioner i genkendelsens proces, og som følge heraf vil også den del af det samlede sanseapparat, der bestrider disse funktioner, nemlig den psykiske og den kosmiske region, i det følgende under ét blive betegnet som “genkendelsesapparatet”.

Ved genkendelsesapparatet forstås altså den del af det samlede sanseapparat, der bestrider genkendelsens proces, nemlig dets psykiske og kosmiske regioner. Af disse to regioner er den psykiske repræsenteret ved den samlede sjælelige struktur – dog her i første række af instinkt-, følelses-, intelligens- og hukommelseslegemet, hvorimod den kosmiske region er repræsenteret ved skaberevnen med de hertil knyttede kosmiske skaberprincipper (først og fremmest perspektivprincippet) samt det heri indbyggede bevidsthedsarkiv, skæbneelementet.

Naturligvis vil det ikke være hverken hensigtsmæssigt eller muligt i et begynderkursus som nærværende at komme ind på en udførlig analyse af genkendelsesapparatet. Alene på grund af pladshensynet må vi begrænse os til en yderst kortfattet, rent skitse-mæssig fremstilling af dette apparats mest fremtrædende konturer, således at vi begynder med en beskrivelse af dets kosmiske region, hvilken beskrivelse senere kædes sammen med en fremstilling af dets psykiske region. Men dette emne må vi dog overlade det til den følgende lektion at danne ramme om.

Spørgsmål til lektion 29

1. Hvad forstås ved begrebet "et udsigtspunkt"?
2. Hvad er Jegets fysiske udsigtspunkt repræsenteret ved?
3. Hvad er Jegets kosmiske udsigtspunkt repræsenteret ved?
4. Nævn venligst al oplevelses oplevelsesfundamentale grundmetode?
5. Er der grundlag for generelt at definere sansningens proces som en genkendelsesproces?
6. Er der grundlag for generelt at definere det levende væsens sansevne som en genkendelsesevne?
7. Hvilket hverv påhviler det sanseprocessens psykiske og kosmiske faser at varetage i forening?
8. En genkendelsesakt er dybest set det samme som en identificeringsproces. Hvad betegner den absolutte hovedforudsætning for, at en sådan identificeringsproces lader sig gennemføre?
9. a) Hvor mange funktionsfaser spænder den fuldstændige sanseproces over, og b) hvad hedder disse faser?
10. a) Hvor mange organiske regioner spænder det totale sanseapparat over, og b) hvad hedder disse regioner?
11. Hvad forstås ved genkendelsesapparatet?
12. Hvad er genkendelsesapparatet i praksis repræsenteret ved?

Løsningen til lektion 28's opgavetillæg

- 1) Forekomsten af distance
- 2) Ja
- 3) a) Linsen giver anledning til den brydning af lyset, der er en forudsætning for, at billedet af genstande, som lyset har været i berøring med, kan tegne sig skarpt på øjets nethinde, b) den regulerer mængden af det lys, der trænger ind i øjet
- 4) a) Nethindebilledet omdannes gennem en foto-kemisk proces til elektriske sanseimpulser, b) bagtil i øjet
- 5) a) Den leder sanseimpulserne frem til synscenteret i hjernen, b) det udløser en proces, gennem hvilken dataerne i sanseimpulserne transformeres over i individets kosmiske struktur
- 6) Derved forstås den region af det levende væsens kosmiske struktur, i hvilken den egentlige oplevelsesfunktion finder sted
- 7) Ja, de dækker topografisk set hinanden
- 8) De tre fjerdedele
- 9) Nej, størrelsesforholdet berøres i høj grad heraf
- 10) Den, at størrelsesopfattelse vil være afhængig af, hvor stor en del af nethinden, de enkelte genstande optager i forbindelse med, at der denne plads størrelse naturligt bestemmes af, hvor stort

et panorama, der totalt aftegner sig på nethinden. Jo større panorama, jo mindre brøkdeler kommer de enkelte genstande til at repræsentere

11) a) Synsfeltet, og b) synsfeltvinklen (sansevinklen), der igen bestemmes af øjets konstruktion

12) 188 grader

13) Derved, at synsfeltet udvider sig i retningen væk fra tilskueren, hvad der medfører, at en given genstand kommer til at repræsentere en mindre og mindre brøkdeler af det samlede panorama, jo større afstand den betragtes over

14) 1) Sansevinklen, 2) synsfeltet, 3) distance, 4) nethindefelt og 5) oplevelsesfelt

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus.